

se-adună anii

George Ioniță

se-adună anii împovărați de zări
pe frunzele-arămii
lumina cade cenușie
din cerul răscolit de nori
și atât de aproape
în care și-au înfipt
ca niște rădăcini vârfurile lor
copacii

mă simt străin și fără rost
și-acea oglindă caut
cu chipul ce mi-a fost odată mie

nisipul în clepsidră grăbit se scurge
tot mai anost
iar clipa ce se naște
e deja târzie...